

Mál nr. 36/1999

M

og

Vátryggingafélagið X v/fjölskyldutryggingar (slysatrygging í frítíma).

Slys þann 12.07. 1998.

Gögn.

1. Málskot móttakið 17.02. 1999.
2. Bréf vátryggingafélagsins dags. 04.02. 1999.
3. Vátryggingaskírteini.
4. Vátryggingaskilmálar.
5. Tjónstilkynning dags. 06.10. 1998.
6. Skýrsla lögreglu.
7. Læknisvottorð dags. 22.11. 1998.
8. Útprentun slysadeildar vegna komu þangað 12.07. 1998.
9. Dómur Hæstaréttar 28.01. 1999 í máli nr. 209/1998.
10. Bréf vátryggingafélagsins til nefndarinnar dags. 01.03. 1999 þar sem hjálagt fylgdi eintak vátryggingaskilmála og ljósmyndir af aðstæðum þar sem slysið varð og upplýsingar um sjónvarpsdagskrá á tjónsdegi.
11. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 141/1999.

Málsatvik.

Slysið varð með þeim hætti að slasaði M (vátryggður), sem átti afmæli þennan dag og var ásamt nokkrum félögum sínum að eigin sögn að horfa á sjónvarpið, ákvað að fara upp á þak og laga loftnet en ekki tókst betur til en svo að hann féll niður og slasaðist. M var ölvaður, en óupplýst er hve ölvaður hann var. Hann telur sig eiga rétt á bótum. Hann fullyrðir að um mjög litla ölvun hafi verið að ræða. Slysið verði ekki rakið til ölvunar. Fullyrðingar um annað séu ósannaðar. M efast um að takmörkun á bótaskyldu sem fram kemur í 7. gr. skilmála vátryggingarinnar fái staðist 20. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 20/1954. Í ákvæðinu komi fram að ekki megi takmarka ábyrgð frekar en við stórkostlegt gáleysi og ölaði. Hann telur að ekkert bendi til að svo hafi verið ástatt um slasaða.

Vátryggingafélagið lætur getið efnislegrar afstöðu sinnar í bréfi til nefndarinnar dags. 01.03. 1999. M.a. kemur fram að M hafi ekki tilkynnt félaginu um slysið fyrr en 06.10. 1998 eða tæpum 3 mánuðum eftir atburðinn og að hann hafi ekki séð ástæðu til að geta um ölvun í skýrslu sinni. Það hafi svo verið í vottorði læknis á slysadeild dags. 22.11. 1998 sem félagið fær fyrst upplýsingar um að hann hafi verið undir áhrifum áfengis og þá hafi félagið óskað eftir því að hann gæfi skýrslu hjá lögreglu. Í þeirri skýrslu játi hann að hann hafi verið undir áhrifum áfengis, en ekki mikið. Félagið vísar til fyrirliggjandi ljósmynda af vettvangi. Það telur það stórkostlegt gáleysi að fara út á svo bratt þak, um nótt og undir áhrifum áfengis, sem útilokað sé að slysatrygging taki til. Félagið telur að jafnvel þótt hann hafi verið allsgáður þá megi færa sterk rök fyrir því að það hafi verið stórkostlegt gáleysi að fara út á þakið. Það vísar til 7. gr. skilmála og 18. gr. laga um vátryggingarsamninga og 21. gr. sömu laga. Félagið telur að M hafi vanrækt að tilkynna félaginu strax um atburðinn, hann hafi leynt mikilvægum upplýsingum við skýrslugjöf og ekki hirt um að láta rannsaka alkóhólmagn í blóði. Hann hafi verið sá eini sem hafi haft tök á að óska eftir slíku. Þar sem hann lét það hjá líða hljóti hann að bera sönnunarbyrði þar um. Félagið vísar og til 27. gr. sömu skilmála, sem óþarft er að geta efnislega í þessari umræðu.

Álit.

Í 2. mgr. 18. gr. laga um váttryggingarsamninga er þess getið að ef váttryggður hefur af vangá sinni valdið því að váttryggingaratburður gerðist og telja megi vangá hans stórkostlega eftir því, sem atvik lágu til, skuli úr því skorið hvort greiða skuli bætur og hve háar þær skuli vera eftir því hversu mikil sökin er og eftir öðrum atvikum.

Með hliðsjón af fyrirbyggjandi gögnum telur nefndin að váttryggður hafi sýnt af sér stórkostlegt gáleysi með því að fara út á þakið. Nefndin telur að hann hafi fyrirgert rétti sínum til greiðslu bóta úr fjölskyldutryggingu.

Niðurstaða.

Ekki hefur verið sýnt fram á bótaábyrgð vegna fjölskyldutryggingar.

Reykjavík 30. mars 1999

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.